

ственно на Русія, която въ по-благопріятни вѣмена, по единъ или по другъ начинъ, ще използва извѣстни обстоятелства, да истръгне изъ подъ турското иго нашія народъ. Тѣ въ дѣйността си ся ограничаватъ сега да подпомагатъ цариградските Българи въ разрѣшеніето на църковниѣ ни въпросъ, чрѣзъ който полека-лека народжтъ ни ся взаимно запознава и окупитва.

* *
*

Слѣдъ обѣда Чинтуловъ дойде носящъ единъ пакетъ рѣкописи, негови творения, които подаде на Друмя (види ся прѣди обѣдъ Друми да е загатналъ Чинтулову нѣщо за неговите пѣсни и стихотворенія) казващъ: „Тыя стихотворенія, на брой 6, сж жалкѣте останки на моите трудове, повѣрени на нѣкои мои пріатели и събрани отъ тяхъ, слѣдъ като изгорихъ повечето, огъ страхъ прѣдъ едно прѣдательство на единъ свѣщенникъ“, а Поповичъ додаде: на попъ Станча. Христу полюбопитствува, като чу името „попъ Станчу“ и каза: „да не е бабалжикъ (дядото) на Драганъ Цанкова? — Да, сжщія, отговори Поповичъ и разказа причината и обстоятелствата, по които попъ Станчу заплашвалъ Чинтулова, че щялъ да го прѣдаде на турските власти за бунтовническите му стрѣмежи и списанія.

— Ухъ! извикалъ Христу, този проклѣтникъ ми е познатъ още прѣди 6—7 години за подвизите му по уніята — за пари и баща си прѣдава. Чинтуловъ прибави: ето защо ся изисква голѣма прѣдосторожностъ за сѣкиго отъ насъ, кога приказваме за народни работи прѣдъ лица неиспитани и подозрителни, а особено за бунтовнически, макаръ и да биле тѣ и свѣщенници. При тыя послѣдни думи Христу истръпна, смути ся и ся изчерви, което